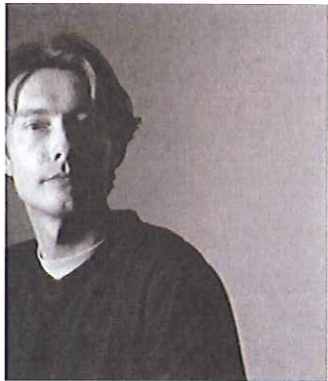

01

02

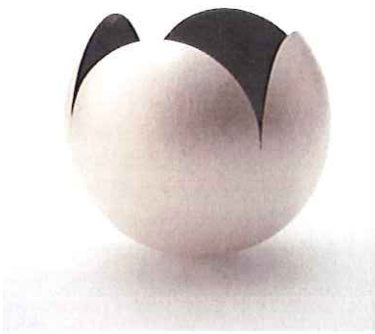
DAVID HUYCKE: ORDE EN CHAOS

Elke Peeters

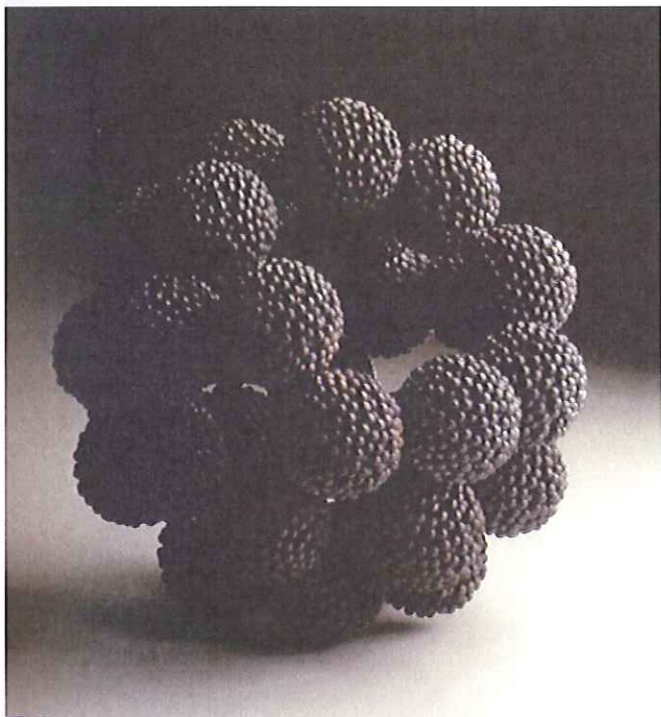
Eenenveertig is hij, de meest toonaangevende zilverkunstenaar van Vlaanderen. Maar ook ver buiten onze landsgrenzen kent men zijn schijnbaar eenvoudige werk. Het belang van zijn creaties wordt onderstreept door een aankomend doctoraat in de kunsten. Nog even en hij is klaar met zijn studie. Redenen genoeg voor een goed gesprek, als u het ons vraagt. Wij ontmoeten David Huycke in een bosrijk stukje Sint-Niklaas, daar waar hij vroeger woonde en nu werkt. Hij vertelt honderduit over zijn werk, zijn visies en interesses.

Opgegroeid in een artistiek nest is David Huycke niet. Zijn vader verdiende de kost als wiskundeleraar, zijn moeder handelde in antieke juwelen. Toch was het dankzij haar dat hij betoverd raakte door de schoonheid van metaal, van edel metaal. "Ik werd dagelijks geconfronteerd met sieraden. Ze slingerden gewoon rond op onze salontafel. Toen ik op een gegeven moment een studiekeuze moest maken, heb ik niet lang getwijfeld: edelsmeden zou het worden. Ik las in de krant een artikel over een eindejaarstentoonstelling van de Karel de Grote-Hogeschool in Antwerpen. Ik ben gaan kijken en was meteen verkocht. In die opleiding lag mijn toekomst. Geen moment heb ik deze beslissing betreurd. Uiteraard hadden mijn ouders hun bedenkingen bij mijn studiekeuze. Kunstenaar, stel je voor! Maar toch hadden ze er vertrouwen in. Als kind was ik altijd in de weer met stukjes hout en knutselgerei. Ik was een prutser, voortdurend aan het tekenen en experimenteren. Nog steeds ben ik een echte 'maker'. Het ontstaansproces van het object is van groot belang in mijn werk, het inspireert mij om weer andere en nieuwe dingen te doen." 'Maken' is voor David synoniem met de 'artistieke creatie'. Het is een constante die hij opmerkt in zijn werk als kunstenaar. "Veel ontwerpers zetten hun ideeën netjes op papier en voeren ze nadien keurig uit. Ik niet. Ik geef de dingen pas vorm terwijl ik het maak. Het zijn de mogelijkheden en de beperkingen van het materiaal die mij boeien. Het is de materie zelf die me inspireert tot de meest interessante objecten. Kijk, als ik deze perfecte bollen in een perfect vierkant leg, zie je een perfecte structuur verschijnen. Als ik dezelfde bollen in een holle, ronde vorm leg, wordt die perfecte structuur opeens verstoord, om vervolgens over te gaan in weer een andere, perfecte, maar meer complexe vorm. Fascinerend, nietwaar?" Wat hem precies inspireert, kan David moeilijk onder woorden brengen. Het is eerder een gevoel, zegt hij. "Zilver kan zoveel gezichten aannemen. Het biedt zoveel mogelijkheden. Het uitzicht varieert sterk, de bewerkingen zijn talrijk. Gieten, construeren, ... weinig is onmogelijk." Als kunstenaar gaat hij steeds op zoek naar originaliteit. Voor David zit dat

03

04

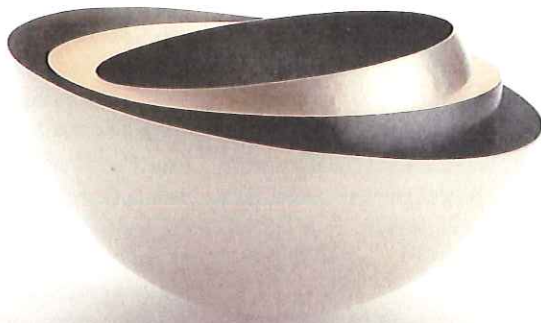

05

verborgen in de technische processen. “Het is niet de vorm zelf, maar de manier waaróp ik vormen opbouw die mij boeit. Ogenscheinlijk is mijn werk eenvoudig. Voor wie verder kijkt, getuigt het van een enorme complexiteit. Geen enkel van mijn ontwerpen heeft een functie. Zelfs mijn schalen niet. Ze zijn de vertaling van een gedachtegang die geleid heeft naar mijn meest recente objecten.”

Granulatie is David Huyckes specialiteit. Het is een eeuwenoude techniek die in de loop der jaren aan belangstelling heeft ingeboet. Zoveel zelfs, dat hedendaagse goudsmeden of historici zelden weten hoe het granuleren precies in zijn werk gaat. “Granuleren is in de eerste plaats een oude versieringstechniek. Minutieuze bolletjes edelmetaal worden door middel van een zeer specifiek metallurgisch proces verbonden met een ondergrond van hetzelfde metaal. Je treft deze techniek vooral aan in antieke juwelen”, vertelt David. “Door onderzoek en veel experimenteren heb ik een eigen visie op granuleren ontwikkeld. Het versieren op zich interesseert mij niet. Het is de vorm die mij boeit. Of hoe een hoeveelheid bolletjes zich gedraagt in een vooraf bepaalde constructie. Dan zie ik chaos verschijnen binnen een strakke structuur. Chaos die op zijn beurt overgaat in opnieuw een regelmatige orde, om mij vervolgens een opmerkelijke vormtaal in te fluisteren. Orde en chaos lijken dus onlosmakelijk met elkaar verbonden te zijn. Om van granulatie te kunnen spreken, heb je minimum twee aan elkaar gehechte bolletjes nodig. Kleine bolletjes, grote bollen ... het maakt niet uit. Het werk *Kissing Spheres* uit 2006 is een goed voorbeeld van hoe ik granulatie ervaar. Het toont precies aan hoe mijn visie de zuivere techniek overstijgt. Techniek wordt niet enkel meer gebruikt om de objecten te realiseren, maar wordt als het ware het concept, het onderwerp van het werk. Vanuit deze filosofie krijgt het granuleren er een heel eigen, poëtische dimensie bij.”

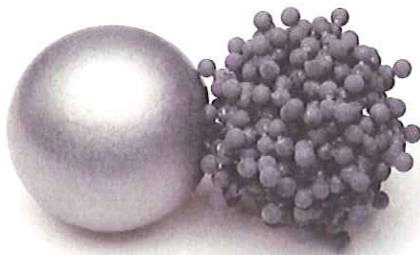
Om zijn kennis en inzichten ongehinderd te kunnen uitdiepen, startte David Huycke in 2005 met een doctoraat in de kunsten. In samenwerking met de Katholieke Universiteit Leuven en de Provinciale Hogeschool Limburg onderzoekt hij de artistieke mogelijkheden van granulatie. In 2010 zal hij zijn studie afronden. “Dankzij deze samenwerking is het voorafgaande denkproces in een heuse stroomversnelling terechtgekomen. Momenteel houd ik mij zo goed als uitsluitend bezig met studie, innovatie en experiment. In het dagelijkse leven is deze doctoraatsstapel van geen tel, het is en blijft een onderzoek zonder doel. Het gaat me vooral om de persoonlijke uitdaging. Ik heb altijd al onderzoekend gewerkt. Het doctoraat schenkt me de mogelijkheid om meer inzichten in mijn werk te

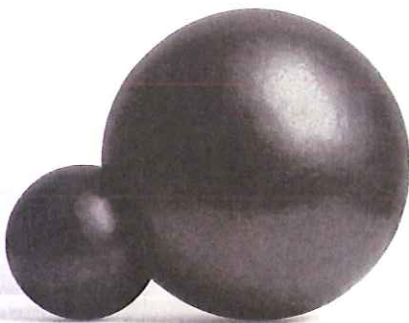
07

08

09

- 01 Pearl Bowl
- 02 David Huycke. Foto: Rudi Bogaerts
- 03 Square Flower, tevens Henry Van De Velde Awards-trofee
- 04 Ornament
- 05 Fractal Chaos
- 06 Fractal Piece
- 07 Bolrond 3
- 08 Bolinder 3
- 09 Order & Chaos
- 10 Kissing Spheres

ontwikkelen, om mezelf te verbeteren. Bovendien zijn de carrièremogelijkheden op de school waar ik lesgeef niet van de minste.” [David Huycke geeft al jarenlang les aan de Provinciale Hogeschool Limburg]

Op de vraag waarom zijn werk als cruciaal wordt omschreven op het vlak van de hedendaagse zilverkunst, antwoordt David: “Net omdat ik mij hoofdzakelijk toeleeg op het ontwikkelen van het technische en esthetische proces, blijft mijn werk steeds in evolutie. Ik houd me bijvoorbeeld niet bezig met opdrachten. Niets kan me afleiden van mijn oorspronkelijke uitgangspunt en daarom is de intensiteit van mijn betrokkenheid zo groot. De manier waarop ik zilver gebruik, speelt een grote rol in de originaliteit van mijn objecten. Ook niet onbelangrijk is het feit dat mijn werk heeft bijgedragen aan de grote heropleving van het zilverwerk in het begin van de jaren negentig. Ik kon mijn naam verbinden aan heel veel nationale en internationale exposities. Ik maakte destijds toch wel tot dertig objecten per jaar, nu zijn dat er nog ongeveer vijftien. Ruim voldoende om mijn oeuvre te kunnen opdelen in drie groepen. Enerzijds zijn er de objecten die volledig zijn opgebouwd uit granules. Dan is er de reeks waarbij het granulatieproces het thema wordt. Deze werken bestaan niet noodzakelijk uit granules, er wordt ook smeedwerk aan toegevoegd. Tot slot merk ik in de loop van de geschiedenis een grote interesse op voor imitaties van granulatie. Weer een uitgangspunt waarin ik mij kan verdiepen. Op dit moment werk ik bijvoorbeeld met stalen bollen ter vervanging van zilver. De resultaten zijn gelijkaardig, het technische denkproces niet. Deze manier van werken opent nieuwe wegen, ook wat vormgeving betreft. Ik kijk verder, wat uiteindelijk toch het gevolg is van zeer lang en consequent bezig te kunnen zijn met één welbepaald onderwerp. Voor mij is het een voordeel.”

David Huycke zet de volgende twee jaren alles op alles om zijn doctoraat tot een goed einde te brengen. Daarom beperkt hij zijn deelnames aan exposities tot een minimum. Wie op de hoogte wil blijven van zijn meest recente werk, trekt best naar China, waar hij één stuk zal tentoonstellen, of naar de Verenigde Staten, waar hij zal deelnemen aan een overzichtstentoonstelling over Europees design. Wie verkiest om wat het wat dichterbij huis te houden, kan steeds terecht in de galerie van Sofie Lachaert. Zij heeft David Huyckes werk permanent in huis.